

Capitolul 1

Curaj și har –

Un ajutor pentru studiul cărții Estera

Capitolul 1

Tronul împărătesc

Primele versete ale cărții Estera ne descriu mărimea domniei împăratului Ahașveroș. În versetul 2 îl vedem în palat la Suza șezând pe scaunul său de domnie și deoarece Ahașveroș ca domnitor suveran este un tablou despre Dumnezeu Însuși, acest scaun de domnie este un tablou al scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Acesta nu este scaunul de domnie împărătesc, pe care va sta Hristos în timpul Împărăției păcii – această domnie regală o găsim abia în capitolul 10 -, ci este scaunul de domnie al lui Dumnezeu în guvernarea Sa generală peste lumea aceasta, în providența Sa în prima creație, așa cum El a pregătit-o pentru om.

Doresc să îndrept atenția asupra faptului că acest scaun de domnie, privit din punct de vedere spiritual, era scaunul de domnie al căpeteniilor popoarelor. Scaunul de domnie al lui Iehova a stat odinioară în Ierusalim, așa cum putem citi aceasta în 2 Cronici 29,23. Dar după punerea la o parte a lui Israel Dumnezeu a încredințat puterea de guvernare domnitorilor popoarelor, Nebucadnețar fiind primul dintre ei. Prorocul Daniel lasă să se vadă aceasta foarte clar: Nebucadnețar era domnitorul neîngrădit asupra popoarelor și chiar și asupra creației, și el a primit puterea sa de la Dumnezeu cerului (Daniel 2,37.38). După aceea această domnie a fost dată în mâinile imperiului medo-persan, și împăratul Ahașveroș era acum ca domnitor suveran reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ. Aceasta confirmă corectitudinea ideii, care a fost expusă deja în introducere, și anume că Ahașveroș este un tablou despre Dumnezeu Însuși. Și scaunul lui de domnie este fără îndoială un tablou al scaunului de domnie al lui Dumnezeu Însuși.

Așa cum am spus, aici este vorba de scaunul de domnie al lui Dumnezeu în domnia Sa asupra primei creații, care va dura până în timpul și în timpul Împărăției păcii. De aceea acest scaun de domnie se întâlnește nu numai în cartea Estera capitolul 1, ci și în Estera capitolul 10. Domnia lui Hristos – și domnia minunată a lui Mardoheu este un tablou despre aceasta – *constituie încheierea primei creații*. Abia după Împărăția păcii urmează noua creație, cerul nou și un pământ nou, în care Dumnezeu va fi totul în toți și nu va mai fi nici o necesitate pentru domnia mijlocitoare a Fiului Omului.

Cu regret aceasta nu va fi văzută de aceia care nu cred într-o Împărăție a păcii viitoare de o mie de ani. Ei nu văd că domnia lui Hristos este cununa întregii lucrări a lui Dumnezeu cu prima creație. Însă acest plan al lui Dumnezeu exista deja înainte de prima creație. În epistola către Evrei capitolul 1 versetul 2 citim, că El a pus pe Fiul să fie moștenitor al tuturor lucrurilor, și abia după aceea urmează fraza: „prin care El a făcut și lumile”. Dumnezeu a pregătit prima creație, pentru ca El, după tot eșecul primului om, în final s-o poată pune sub picioarele Fiului Omului. Hristos va domni ca Om peste creația pe care El ca Fiu al lui Dumnezeu a chemat-o la existență.

Capitolul 1

Ospățul

Vedem aici cum Ahașveroș a pregătit mai întâi un ospăț pentru prinții și slujitorii săi (versetul 3) și apoi pentru tot poporul care se afla în capitala Suza (versetul 5). Și cu această ocazie împăratul a pregătit belșug de binecuvântare, nu numai pentru cei cu vază, ci pentru tot poporul. Acesta este un tablou al tuturor bunătăților, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru om în prima creație și din care și noi putem savura. Dumnezeu încă binecuvântează pe oameni; El nu a încetat să facă aceasta, nici după căderea în păcat și nici după falimentarea lui Israel, și nici după ce a apărut decăderea în biserica creștină. În cartea Faptele Apostolilor 14,17 spune că Dumnezeu nu S-a lăsat fără mărturie în a face bine, dând ploaie din cer și timpuri roditoare, hrană din belșug și a umplut inimile de bucurie.

Toate aceste binecuvântări pământești sunt pentru aceia care vor să se folosească de ele. Acesta a fost scopul lui Dumnezeu. În versetul 8 se spune: „Nimeni nu era silit să bea, căci împăratul poruncise tuturor oamenilor din casa lui să facă după plăcerea fiecăruia.” Dumnezeu nu a constrâns niciodată pe oameni să se folosească de aceste binecuvântări. Nici măcar în grădina Eden Dumnezeu nu a așezat pe om ca pe o marionetă. El i-a dat într-adevăr o poruncă – așa cum și aici este vorba de o poruncă -, dar El nu l-a obligat. El putea să savureze liber toate binecuvântările lui Dumnezeu. Și acest principiu este valabil și astăzi, oricât de mult am avea noi a face cu urmările căderii în păcat a omului. Dumnezeu încă dă mâncare și băutură și alte binecuvântări pământești, așa cum ar fi căsnicia, și noi avem dreptul să luăm cu mulțumire toate aceste binecuvântări din mâna lui Dumnezeu.

Tot ce a dat Dumnezeu în această creație, este destinat spre binecuvântarea omului, numai dacă el se folosește de ele în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. Căci aceste binecuvântări pot fi folosite și *abuziv*, și atunci ele duc la pieirea omului. Cu regret vedem aceasta și din această istorisire, căci în versetul 9 se relatează, că împărăteasa Vasti a făcut și ea un ospăț al ei. Ea voia să aibă un ospăț fără împărat. Aceasta este totdeauna eșecul omului: el vrea un ospăț fără Dumnezeu! Nu avem voie să trecem ușor peste aceasta. Omul dorește cu plăcere să savureze și să facă un ospăț, dar nu cu Dumnezeu. Și în felul acesta folosește *abuziv* ce Dumnezeu i-a dăruit.

Știți voi cine a început să facă așa în istoria omenirii? Este Eva, prima femeie. Ea a mâncat din rodul pomului cunoștinței binelui și răului, dar a fost o mâncare fără Dumnezeu. Și așa a făcut omul mai departe. Cain a plecat dinaintea feței Domnului și în viața sa și-a creat comoditate fără Dumnezeu. El a clădit o cetate și urmașii lui au dezvoltat acolo o cultură, dar a fost o „mâncare” fără Dumnezeu. Același lucru vedem în istoria fiului risipitor. Fiul mai mare i-a luat în nume de rău tatălui său, că acesta niciodată nu i-a dat măcar un ied, ca să poată mânca din el. Cu cine, cu tatăl său? Nu, cu prietenii lui! El voia să se veselească împreună cu prietenii lui, dar la masa de sărbătoare pregătită de tatăl său nu a vrut să ia parte (Luca 15). Așa a fost mereu cu omul, și tot așa este și aici cu Vasti: ea vrea să savureze un ospăț despărțit de acela care era începutul fericirii și binecuvântării ei. Urmările grave ale acestui fapt nu vor întârzia să apară.

Capitolul 1

Destituirea lui Vasti

Comportarea independentă a lui Vasti, care în continuare a refuzat să arate frumusețea ei, a făcut ca ea să fie destituită ca împărăteasă. Ce ne spune aceasta nouă ca creștini? Ce înseamnă că Vasti este destituită și Estera este înălțată la rangul de împărăteasă? La mulți creștini aceasta provocă uimire, când ei aud pentru prima dată ceva despre înțelesul valabil aici pentru noi. Ei știu foarte bine, că Israel din cauza lepădării lui Mesia de către el a fost pus la o parte ca mărturie a lui Dumnezeu pe pământ și că Adunarea a luat locul lui. Dar le sună incredibil în urechi, că și creștinătatea va fi repudiată din cauza necredincioșiei ei și că atunci Dumnezeu va relua din nou relațiile Sale cu vechiul Său popor Israel. Ei nu înțeleg ce spune apostolul Pavel în epistola către Romani capitolul 11, că va fi o restaurare viitoare pentru Israel, când creștinătatea la rândul ei va fi pusă la o parte (exact așa ca și atunci Israel, și tot din cauza propriei eșuări).

Nu vorbesc acum de adevărații copii ai lui Dumnezeu, de adevărata Adunare, care va fi luată în cer, atunci când vor veni judecățile asupra pământului. Ci vorbesc despre creștinătatea în înfățișarea ei exterioară, ca mărturie responsabilă pe pământ. Ea s-a comportat mult mai rău decât Israel, chiar și mai rău decât Vasti în cartea Estera, și chiar decât Eva. În ultima cartea a Bibliei creștinătatea necredincioasă este prezentată ca „femeia Izabela”, care ademenește la curvie și idolatrie (Apocalipsa 2,20), și mai târziu ea este numită „curva cea mare” (Apocalipsa 17 și 18). Este remarcabil, că și ea pregătește o masă, o masă dezgustătoare cu jertfe de curvie și idolatrie, o masă fără Dumnezeu. Însă Dumnezeu o va judeca și o va pune la o parte, așa cum arată clar aceste pasaje din cartea Apocalipsa.

Dar această judecată nu are loc fără atenționările necesare venite din partea lui Dumnezeu. Găsim aceasta prezentat simbolic aici în cartea Estera capitolul 1, versetele 10-12. În mod remarcabil sunt șapte famenii care aduc împărătesei Vasti porunca împăratului. Tot așa Dumnezeu a dat Adunării Sale o mărturie înșeptită, desăvârșită. Să ne gândim numai la cele șapte scrisori deschise adresate celor șapte adunări din cartea Apocalipsa capitolele 2 și 3. Așa cum știm din istorie, aceste adunări nu au ascultat de glasul lui Dumnezeu. În privința aceasta ne putem probabil gândi și la scrisorile (2 x 7!) apostolului Pavel, în care Adunarea este chemată să prezinte cu adevărat frumusețea și poziția pe care le-a primit de la Dumnezeu. Cu regret nu a folosit la nimic, exact așa cum aici porunca împăratului a rămas fără efect. Creștinătatea a eșuat jalnic (așa cum se spune despre Israel în Ezechiel 16,14.15) în prezentarea frumuseții, cu care Dumnezeu a împodobit-o. În loc ca ea să fie în lumea aceasta o mărturie a tuturor bogățiilor și a tuturor slăvilor pe care Dumnezeu le-a dăruit alor Săi în Hristos și prin Hristos, ea s-a comportat foarte rău. Ea nu a prezentat frumusețea ei ca Biserică-mireasă adevărată și curată, ci a încheiat un legământ păcătos cu lumea aceasta (și de aceea în cartea Apocalipsa ea este denumită „curva cea mare”).

Vasti a refuzat aici să vină la ospățul împăratului. Ea trebuia să vină împodobită cu coroana împărătească (versetul 11), gătită cu ceea ce împăratul însuși i-a dat. Dar ea nu a venit. Ce diferență față de Estera, care mai târziu nu a făcut un ospăț pentru ea, ci *pentru împărat* (capitolul 5). Vasti voia să aibă numai ospățul ei propriu. Este un gând serios, când aplicăm aceasta la biserica creștină, care și ea și-a planificat ospețele ei, ca de exemplu euharistia, ospețe fără Dumnezeu, alcătuite după gânduri omenești proprii. Domnul să dea har, ca și noi să avem dorința care trăia în inima lui Estera, să facem un ospăț pentru El, și acesta să fie în

Capitolul 1

armonie cu gândurile Lui (așa cum fiecare jertfă de pace din timpul călătoriei prin pustie a lui Israel era realmente un ospăț cu Domnul și pentru El!). Atunci el va putea găsi și la noi plăcere.

După refuzul lui Vasti, împăratul ține sfat cu înțelepții săi, care aici sunt foarte nimerit parafrazați prin „cunoșteau obiceiurile timpului” (versetul 13). Este important și pentru noi, să cunoaștem timpurile și să înțelegem că noi trăim în ultimele zile, zilele de luat hotărâri, chiar și pentru creștinătatea necredincioasă. Însă acești șapte înțelepți dinaintea scaunului de domnie a împăratului ne fac să ne gândim în primul rând la cele șapte Duhuri dinaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu (Apocalipsa 1,4; 3,1; 4,5; 5,6). Din nou găsim numărul șapte, care vorbește despre desăvârșirea dumnezeiască. În acest context este desăvârșirea dumnezeiască cea care apreciază și după aceea judecă. Când în epistolele Noului Testament este vorba de Adunare potrivit gândurilor lui Dumnezeu, atunci totdeauna se vorbește despre Duhul Sfânt care locuiește în noi. Însă când în cartea Apocalipsa se vorbește despre mărturia creștină în responsabilitatea ei, atunci găsim Duhul în acest caracter înșeptit (compară și cu Isaia 11,2). Acolo nu este Duhul care locuiește în noi, ci sunt cele șapte Duhuri, care stau înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și cercetează dacă noi corespundem responsabilității noastre. Cândva Dumnezeu a ținut sfat în veșnicie cu privire la Adunarea pe care El voia s-o câștige, după planul veșnic, pe care El l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru (Efeseni 3,11). Dar aici vedem prezentat simbolic, cum El Se sfătuiește cu cele șapte Duhuri, care sunt înaintea scaunului Său de domnie, ca să pună la o parte creștinătatea falimentară de pe pământ. Ce gând serios!

Unul din cei șapte înțelepți, cu numele Mehuman, este purtătorul lor de cuvânt și spune împăratului: ce s-a petrecut aici este foarte grav. Dacă este posibil ca împărăteasa să fie în felul acesta neascultătoare de împărat, atunci modelul ei rău va avea urmări în toate familiile supușilor tăi, de la cel mai mare și până la cel mai mic. Ea trebuie să fie destituită ca împărăteasă și atunci toate femeile vor da onoare soților lor, de la cel mai cu vază și până la cel mai neînsemnat (vezi versetele 16-20). Împăratul primește acest sfat și hotărăște să dea demnitatea împărătească altei femei, care va fi mai bună decât Vasti. Această hotărâre este apoi făcută cunoscut în toată împărăția, pentru ca, așa cum se spune în versetul 22, „orice bărbat să aibă conducerea în casa lui”.

Nu degeaba stă aceasta scris aici. Și noi trăim astăzi într-un timp care poartă amprenta unei mari crize de autoritate. Și astăzi este o legătură clară între diverse domenii, în care autoritatea dată de Dumnezeu are de suferit: în creștinătate în general, în adunările locale și în familiile credincioșilor. Căci cum ne-am putea noi aștepta, ca într-o adunare locală să fie autoritate morală, când autoritatea Domnului și poruncile Sale nu mai sunt recunoscute în familie? Aceasta poate avea loc numai dacă și în familie este exercitată autoritatea, dacă soțiile sunt supuse soților lor și copiii sunt supuși părinților lor. Cu regret vedem astăzi că criza de autoritate, care domină în lume, se face simțită și în alte domenii. Și Dumnezeu nu poate permite aceasta, așa cum ne arată clar această istorisire.